

Презъ единъ слънчевъ октомврийски день трима селяни вървѣха край засѣчения отъ голѣми върби брѣгъ на Росица. Тѣ приказваха оживѣно и махаха рѣце.

— Казвамъ ти, Станчо, — викаше единиятъ отъ тѣхъ, — че учението само обѣркава проститѣ хора. Който ще става попъ — да се учи, а който си е говедаръ и орачъ — да си гледа работата.

— Не си правъ, бай Петко, и говедарѣтъ и орачѣтъ иматъ нужда отъ знание. Който не знае да чете и да пише, той все едно че е спящъ.

Станчо бѣше младъ мжжъ, високъ и мургавъ, облѣченъ спретнато и чисто. Бай Петко бѣше възрастенъ човѣкъ, нисичкъ и пълень. Третиятъ

имъ другаръ бѣше свещеникъ. Той се усмихна на Станчовитѣ думи и кротко рече:

— Правъ е Станчо, бай Петко. Ако не е била науката, ний и досега щѣхме да бждемъ варвари, а не християни.

— Добре де! Ама християнскитѣ книги сж ги писали попове и калугери. Азъ за тѣхъ не казвамъ. Думата ми е за проститѣ селяни.

Тримата се спрѣха подъ една сѣнка.

— Така е, така! Не си правъ, бай Петко.

— Я да седнемъ да си починемъ, — подкани бай Петко и снизходително повдигна рамене. — То, човѣкъ не може да ви наддума!

Тѣ седнаха на сѣнка и се замълчаха. Предъ тѣхъ се раз-